

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Konrad Wytrykowski

w sprawie przeciwko T B

prokuratorowi Prokuratury

obwinionemu o przewinienia dyscyplinarne z art. 137 § 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. 2019.740),

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej
na posiedzeniu w dniu 13 lutego 2020 r.

postanowił:

I. na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 33 ust. 3 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2016 r., poz. 2072 ze zm.) przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawne:

„1. Czy norma prawna wynikająca z art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 825 ze zm. (dalej określana jako uSN) w zw. z art. 5 § 1 zd. 2 uSN i art. 6 § 2 uSN i art. 7 § 4, 5, 6 uSN i art. 20 uSN i art. 27 § 1 uSN i art. 28 § 2 zd. 3 uSN i art. 35 § 3 zd. 4 uSN i art. 44 § 11 uSN i art. 47 uSN i art. 48 § 7 uSN i art. 55 § 3 uSN i art. 76 § 1

uSN i art. 98 § 1 i 3 uSN i art. 131 uSN. jest zgodna z art. 175 ust. 1 Konstytucji RP?

2. Czy norma prawna wynikająca z art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 825 ze zm. (dalej określana jako uSN) w zw. z art. 5 § 1 zd. 2 uSN i art. 6 § 2 uSN i art. 7 § 4, 5, 6 uSN i art. 27 § 1 uSN i art. 28 § 2 uSN i art. 44 § 11 uSN i art. 48 § 7. uSN i art. 76. § 1 uSN i art. 131 uSN. jest zgodna z art. 175 ust. 2 Konstytucji RP?”

II na podstawie art. 42 pkt 4 i art. 43 ust. 2 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zgłosić udział Sądu Najwyższego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętym niniejszym pytaniem prawnym oraz jako przedstawiciela Sądu Najwyższego wyznaczyć SSN Konrada Wytrykowskiego.

III. na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze zawiesić postępowanie przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

I Stan faktyczny sprawy

1. Prokurator Prokuratury w B -
T B został obwiniony o to, że w okresie od r. do
r. w B , będąc prokuratorem Prokuratury
w B i referentem poniżej wskazanych postępowań
dopuścił się rażących i oczywistych naruszeń prawa w nadzorowanych przez
siebie sprawach:

- w sprawie _____ zakończonej postanowieniem z dnia _____ grudnia 2013 r. zatwierdzonym w dniu _____ grudnia 2013 r. o umorzeniu postępowania, doprowadził do znacznej zwłoki w nadaniu biegu złożonemu w tej sprawie zażaleniu przez pełnomocnika pokrzywdzonych z dnia _____ marca 2014 r., które wpłynęło do Prokuratury _____ w B _____ w dniu _____ kwietnia 2014 r., w ten sposób, że po otrzymaniu w dniu _____ września 2014 r. materiałów sprawy uzupełnionych w trybie § 260 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 marca 2010 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, postanowienie o uwzględnieniu zażalenia i uchyleniu postanowienia o umorzeniu śledztwa wydał w dniu _____ listopada 2016 r. i wówczas sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą _____ oraz nie udzielił odpowiedzi na pisma pełnomocnika pokrzywdzonych z dnia _____ lipca 2014 r. oraz z dnia _____ marca 2015 r. nadto nie wykonał poleceń przełożonego wydanych w opisanym zakresie z dnia _____ kwietnia 2014 r. oraz z dnia _____ lipca 2014 r. - czym w sposób oczywisty i rażąco naruszył przepisy art. 2 § 1 pkt 3, 4 k.p.k., art. 326 § 2 k.p.k., art. 8 ust. 2 ustawy z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, § 55, § 245, § 260 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 marca 2010 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, następnie § 117 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 11 września 2014 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, następnie § 38, § 237, § 252 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury;

- w sprawie _____ zakończonej postanowieniem z dnia _____ maja 2015 r. zatwierdzonym w dniu _____ maja 2015 r. o umorzeniu postępowania, doprowadził do znacznej zwłoki w nadaniu biegu złożonemu w tej sprawie zażaleniu przez pokrzywdzonego z dnia _____ maja 2015 r., które wpłynęło do Prokuratury _____ w B _____ w dniu _____ maja 2015 r., w ten

sposób, że po otrzymaniu w dniu sierpnia 2015 r. materiałów sprawy uzupełnionych w trybie § 117 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 11 września 2014 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, postanowienie o uwzględnieniu zażalenia i uchyleniu postanowienia o umorzeniu śledztwa wydał w dniu listopada 2016 r. i wówczas sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą

, a nadto nie wykonał polecenia przełożonego wydanego w opisanym zakresie z maja 2015 r. - czym w sposób oczywisty i rażąco naruszył przepisy art. 2 § 1 pkt 3, 4 k.p.k., art. 326 § 2 k.p.k., art. 8 ust. 2 ustawy z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, § 117 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 11 września 2014 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, następnie § 38, § 237, § 252 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury;

- w sprawie zakończonyj postanowieniem z dnia sierpnia 2013 r. o odmowie wszczęcia śledztwa, zatwierdzonym w dniu sierpnia 2013 r., doprowadził do znacznej zwłoki w nadaniu biegu złożonemu w tej sprawie zażaleniu pokrzywdzonego z dnia sierpnia 2013 r., które wpłynęło do Prokuratury w B w dniu sierpnia 2013 r., uzupełnionego pismem z dnia sierpnia 2013 r., które wpłynęło do Prokuratury w B w dniu sierpnia 2013 r., w ten sposób, że dopiero w dniu stycznia 2014 r. przekazał akta sprawy do Komisariatu Policji w B w celu wykonania czynności w trybie art. 327 § 1 k.p.k., a po otrzymaniu akt sprawy z ww. jednostki Policji w dniu lutego 2014 r., w trybie § 260 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 marca 2010 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, postanowienie o uwzględnieniu zażalenia i uchyleniu postanowienia

o odmowie wszczęcia dochodzenia wydał w dniu sierpnia 2014 r., które w zastępstwie zostało podpisane przez innego prokuratora i wówczas sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą , a nadto nie wykonał polecenia przełożonego służbowego wydanego w tym zakresie z dnia sierpnia 2013 r., a następnie postępowanie zakończone zostało postanowieniem z dnia września 2014 r. o zawieszeniu postępowania, zatwierdzonym w dniu września 2014 r., w toku którego ponownie doprowadził do znacznej zwłoki w nadaniu biegu złożonemu w tej sprawie zażaleniu pokrzywdzonego z dnia października 2014 r., które wpłynęło do Prokuratury w B w dniu października 2014 r. w ten sposób, że postanowienie o odmowie przyjęcia środka odwoławczego wydał w dniu listopada 2016 r., nadto nie wykonał polecenia przełożonego służbowego wydanego w tym zakresie z października 2014 r. - czym w sposób oczywisty i rażąco naruszył przepisy art. 2 § 1 pkt 3, 4 k.p.k., art. 326 § 2 k.p.k., art. 8 ust. 2 Ustawy z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, § 55, § 245, § 260 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 marca 2010 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, następnie § 117 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 11 września 2014 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, następnie § 38, § 252 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury;

- w sprawie zakończonej postanowieniem dnia czerwca 2015 r. o odmowie wszczęcia postępowania, zatwierdzonym w dniu czerwca 2015 r., przesłał złożone przez pokrzywdzonego zażalenie z dnia lipca 2015 r. do Komisariatu Policji w B w dniu stycznia 2016 r. z poleceniem uzupełnienia materiału dowodowego, po czym zaniechał nadzoru nad postępowaniem, w następstwie czego wszczęte w tej sprawie postanowieniem Policji z dnia stycznia 2016 r. dochodzenie, prowadzone było

bez podjęcia i przedłużenia w okresie od dnia marca 2016 r. do dnia kwietnia 2017 r., nadto przewlekłe, gdyż prokurator uwzględnił złożone w sprawie zażalenie na postanowienie z dnia czerwca 2015 r. o odmowie wszczęcia postępowania postanowieniem z dnia października 2017 r. i wówczas sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą - czym w sposób rażący i oczywisty naruszył przepisy art. 2 § 1 pkt 3, 4 k.p.k., art. 326 § 2 k.p.k., § 117 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 11 września 2014 r. - regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, następnie § 38, § 252 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. - regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, to jest dopuszczenia się deliktu dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 740).

2. Orzeczeniem wydanym października 2019 r., Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej T B - prokuratora Prokuratury w B uznał ww. prokuratora za winnego popełnienia zarzuczonego mu deliktu dyscyplinarnego z art. 137 § 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. 2019.740), opisanego jak powyżej i za to na podstawie art. 142 §1 pkt ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz.U.2019.740) wymierzył mu karę dyscyplinarną Na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 740) kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa (orzeczenie wraz z uzasadnieniem, k. 10-13).

3. Odwołaniem z dnia grudnia 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla okręgu regionalnego zaskarżył orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia października 2019 r. (sygn. akt) w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść obwinionego prokuratora T B

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. 2019.740) orzeczeniu temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu obwinionemu prokuratorowi T B kary dyscyplinarnej , będącej wynikiem nieuwzględnienia we właściwy sposób wagi i ciężaru gatunkowego popełnionego przewinienia dyscyplinarnego, jego szkodliwości dla wymiaru sprawiedliwości, stopnia zawinienia prokuratora, a także celu prewencyjnego, jaki powinna spełniać kara dyscyplinarna.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części poprzez wymierzenie obwinionemu prokuratorowi T B kary dyscyplinarnej (odwołanie, k. 4-9).

4. Odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla okręgu regionalnego zostało przekazane do rozpoznania Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (pismo, k. 3).

II. Przedmiot pytań prawnych.

5. Sąd Najwyższy, przystępując do rozpoznania sprawy, powziął wątpliwość co do zgodności ze wskazanymi w pytaniach normami Konstytucji RP normy prawnej wynikającej z przepisu art. 3 pkt 5) uSN:

„Art. 3 Sąd Najwyższy dzieli się na Izby:

[...]

5) Dyscyplinarną.”

w związku z następującymi przepisami:

- art. 5 § 1 zdanie 2 uSN:

„[...] Do informacji Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego dołącza informację Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej o działalności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego”.

- art. 6 § 2 uSN:

„Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej przedstawia właściwym organom uwagi o stwierdzonych nieprawidłowościach lub lukach w prawie, których usunięcie jest niezbędne dla zapewnienia sprawnego rozpoznawania spraw należących do właściwości tej izby lub ograniczenia liczby przewinień dyscyplinarnych.”

- art. 7 § 4 uSN:

„W zakresie wykonywania budżetu Sądu Najwyższego związanego z funkcjonowaniem Izby Dyscyplinarnej uprawnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych przysługują Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Dyscyplinarnej.”

- art. 7 § 5 uSN:

„Przeniesienia wydatków skutkujące zmniejszeniem wydatków związanych z funkcjonowaniem Izby Dyscyplinarnej wymagają zgody Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej.”

- art. 7 § 6 uSN:

„Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej wykonuje budżet Sądu Najwyższego w zakresie związanym z funkcjonowaniem Izby Dyscyplinarnej.”

- art. 20 uSN:

„W zakresie dotyczącym Izby Dyscyplinarnej oraz sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej uprawnienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego określone w:
1) art. 14 § 1 pkt 1 i 7, art. 31 § 1, art. 35 § 2, art. 36 § 6, art. 40 § 1 i 4 i art. 51 § 7 i 14 - wykonuje Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej;
2) art. 14 § 1 pkt 2 oraz art. 55 § 3 zdanie drugie - Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wykonuje w porozumieniu z Prezesem Sądu Najwyższego kierującym pracą Izby Dyscyplinarnej.”

- art. 27 § 1 uSN:

„Do właściwości Izby Dyscyplinarnej należą sprawy:

1) dyscyplinarne:

a) sędziów Sądu Najwyższego,

b) rozpatrywane przez Sąd Najwyższy w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi na podstawie ustaw:

– z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1184, 1467, 1669 i 2193),

– z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 i 2193),

– z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 540),

– z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1921 oraz z 2019 r. poz. 125),

– z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2018 r. poz. 2032 i 2529 oraz z 2019 r. poz. 131),

– z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych,

– z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1767, z 2018 r. poz. 5, 1000, 1443 i 1669 oraz z 2019 r. poz. 125),

– z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. poz. 771, 1443, 1669 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 55);

2) z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego;

3) z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku.”

- art. 28 § 2 zdanie 3 uSN:

„[...] W zakresie przekazania sprawy do lub z Izby Dyscyplinarnej rozstrzyga Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej.”

- art. 35 § 3 zdanie 5 uSN:

„[...] Wyznaczenie sędziego Sądu Najwyższego orzekającego w Izbie Dyscyplinarnej do udziału w rozpoznaniu określonej sprawy lub do orzekania na czas określony w innej izbie wymaga także zgody Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej”.

- art. 44 § 11 uSN:

„Sędzia Sądu Najwyższego orzekający w Izbie Dyscyplinarnej nie może pozostawać w innym stosunku służbowym lub podejmować dodatkowego zatrudnienia ani innego zajęcia, o których mowa w § 1 i 2, z wyjątkiem zatrudnienia sędziego posiadającego stopień naukowy doktora habilitowanego lub tytuł profesora w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego lub naukowego u jednego pracodawcy, w łącznym wymiarze nieprzekraczającym pełnego wymiaru czasu pracy pracowników zatrudnionych w takim charakterze, oraz z wyjątkiem udziału w konferencjach lub szkoleniach, za które sędzia nie otrzymuje wynagrodzenia. Zatrudnienie w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego lub naukowego oraz udział w konferencjach lub szkoleniach wymaga zgody Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej.”

- art. 48 § 7 uSN:

„Sędziemu Sądu Najwyższego orzekającemu w Izbie Dyscyplinarnej oraz sędziemu delegowanemu do wykonywania czynności w tej izbie w związku z zakazem zatrudnienia określonym w art. 44 § 11 przysługuje dodatek w wysokości 40% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego łącznie. Dodatek nie przysługuje za okres nieobecności w pracy z powodu choroby sędziego, chyba że łączny okres tej nieobecności nie przekracza 30 dni w roku kalendarzowym. Dodatek nie przysługuje w przypadku podjęcia przez sędziego zatrudnienia w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego lub naukowego, za okres od dnia rozpoczęcia wykonywania pracy na tym stanowisku do dnia ustania zatrudnienia.”

- art. 55 § 3 u SN:

„O zatrzymaniu sędziego niezwłocznie zawiadamia się Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.”

- art. 76 uSN:

„§ 1. Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego podejmuje czynności wyjaśniające na żądanie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej, Kolegium Sądu Najwyższego, Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego, lub z własnej inicjatywy, po wstępnym wyjaśnieniu okoliczności niezbędnych do ustalenia znamion przewinienia, a także złożeniu wyjaśnień przez sędziego, chyba że złożenie tych wyjaśnień nie jest możliwe. Czynności wyjaśniające powinny być przeprowadzone w terminie 30 dni od dnia podjęcia pierwszej czynności przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego.”

- art. 98 § 1 uSN:

„W Sądzie Najwyższym działa Kancelaria Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kancelaria Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej oraz Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.”

- art. 98 § 3 uSN:

„Regulamin Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej określa Prezes kierujący pracą tej izby, po zasięgnięciu opinii Kolegium Sądu Najwyższego.”

- art. 131 uSN:

„Sędziowie zajmujący w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stanowiska w innych izbach Sądu Najwyższego mogą zostać przeniesieni na stanowiska w Izbie Dyscyplinarnej. Do dnia obsadzenia po raz pierwszy wszystkich stanowisk sędziów Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej, sędzia zajmujący stanowisko w innej izbie Sądu Najwyższego składa wniosek o przeniesienie na stanowisko w Izbie Dyscyplinarnej do Krajowej Rady Sądownictwa, po uzyskaniu zgody Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej oraz izby, w której zajmuje stanowisko sędzia składający wniosek o przeniesienie. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej, do dnia obsadzenia po raz

pierwszy wszystkich stanowisk w tej izbie, powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.”

III Przesłanki do wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego.

7. W literaturze przedmiotu podnosi się, co potwierdza orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, że sąd może wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym w każdym stadium postępowania poprzedzającego rozstrzygnięcie sprawy nie tylko w głównym jej przedmiocie, ale rozstrzyganych kwestii tzw. „wpadkowych” (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 7 września 2004 r., sygn. P 4/04, OTK ZU. A 2004/8/81; 19 września 2007 r., sygn.SK 4/06, OTK ZU A 2007/8/98; 24 lutego 2015 r., K 34/12, OTK ZU A 2015/2/17, a także B. Banaszak, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2012, Legalis).

8. Po pierwsze, z pytaniem prawnym może wystąpić tylko sąd w rozumieniu art. 175 Konstytucji (przesłanka podmiotowa).

9. Po drugie, pytanie prawne może dotyczyć zgodności kwestionowanego aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, tj. aktem normatywnym mającym wyższą rangę w hierarchicznie zbudowanym systemie prawa. Przedmiotem pytania prawnego może być tylko akt normatywny mający bezpośredni związek z rozpoznawaną przez pytający sąd sprawą, a zarazem będący podstawą jej rozstrzygnięcia. Sąd może kwestionować każdy przepis, którego wykorzystanie rozważa bądź zamierza rozważyć przy rozstrzygnięciu sprawy (przesłanka przedmiotowa).

Przedmiotem pytania prawnego mogą więc być zarówno przepisy prawa proceduralnego, określające tryb danego postępowania, jak i przepisy prawa materialnego, na podstawie których możliwa jest ocena stanów faktycznych,

mogą to być również przepisy kompetencyjne i ustrojowe. Sąd nie może jednak pytać ani o wykładnię przepisów, ani o kwestie związane ze stosowaniem prawa. Po trzecie, między orzeczeniem Trybunału (czyli odpowiedzią na pytanie prawne sądu) a rozstrzygnięciem sprawy toczącej się przed pytającym sądem zachodzić musi zależność o charakterze bezpośrednim, merytorycznym oraz prawnie istotnym (przesłanka funkcjonalna). Kontrola konstytucyjności wszczynana pytaniem prawnym jest bowiem ściśle powiązana z konkretną sprawą rozpoznawaną przez sąd występujący z pytaniem prawnym.

10. Przedmiotem pytania prawnego może być więc wyłącznie ten przepis, który musi być zastosowany przez sąd w toczącym się postępowaniu i w oparciu o który sąd jest zobowiązany wydać stosowane orzeczenie, a więc który będzie stanowił podstawę rozstrzygnięcia. Jednakże, Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że sama relewantność relacji między odpowiedzią na pytanie prawne a rozstrzygnięciem sprawy przez sąd nie wystarcza, aby uznać pytanie prawne za dopuszczalne. Pytanie prawne jest bowiem instytucją, która opiera się na obiektywnie istniejącej potrzebie stwierdzenia, czy przepis, który podlega zastosowaniu w toczącej się przed sądem sprawie, jest zgodny z aktem normatywnym wyższego rzędu, a potrzeba ta musi być tego rodzaju, że sąd stawiający pytanie prawne nie mógłby rozstrzygnąć toczącej się przed nim sprawy bez wcześniejszej odpowiedzi na pytanie prawne. Sąd występujący z pytaniem prawnym jest przy tym zobowiązany wskazać, w jakim zakresie odpowiedź Trybunału na pytanie prawne może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą to pytanie postawiono (art. 52 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072; dalej: ustawa o TK; zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 27 kwietnia 2004 r., sygn. P 16/03, OTK ZU A 2004/4/36).

11. Biorąc pod uwagę wskazane przesłanki, jakimi winien kierować się sąd kierujący pytanie do Trybunału Konstytucyjnego, należy stwierdzić, że wszystkie te przesłanki zostały w niniejszej sprawie spełnione.

12. W przedmiotowej sprawie spełniona jest przesłanka podmiotowa. Z pytaniem prawnym zgodnie z art. 193 Konstytucji RP wystąpił Sąd Najwyższy wymieniony w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Przepisy rangi ustawowej korzystają bowiem do czasu odmiennego orzeczenia Trybunału z domniemania konstytucyjności.

13. Odnosząc się natomiast do przesłanki przedmiotowej – Sąd Najwyższy stanął w obliczu konieczności rozpoznania odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla okręgu regionalnego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia października 2019 r. (sygn. akt).

Przed skierowaniem sprawy na rozprawę Sąd Najwyższy w składzie określonym treścią art. 77 § 1 uSN powziął niżej opisane wątpliwości, które skłoniły go do sformułowania pytania prawnego.

14. W pierwszej kolejności należy ponownie podkreślić, że w ostatnich latach wykształciła się linia orzecznicza, w szczególności Sądu Najwyższego, która sprowadza się do uznania, że Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu art. 175 ust. 1 KRP, ale że należy go traktować jako sąd wyjątkowy, którego działanie w czasie innym niż czas wojny jest zabronione mocą art. 175 ust. 2 KRP. Kwestia ta zostanie szerzej przedstawiona w dalszej części uzasadnienia (zob. pkt. 26-27).

15. Z tego względu przedmiotem badania należało uczynić normę prawną dotyczącą struktury, organizacji, składu i procedury dotyczących Izby Dyscyplinarnej. Samo powołanie Izby Dyscyplinarnej w ramach Sądu Najwyższego nie budzi żadnych wątpliwości. Wątpliwości te może budzić dopiero obudowanie Izby Dyscyplinarnej szeregiem przepisów odmiennie ją traktujących niż pozostałe Izby Sądu Najwyższego, w szczególności przepisów przydających Prezesowi tej Izby szczególne uprawnienia, często porównywalne

z uprawnieniami Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy uczynił przedmiotem kontroli Trybunału normę prawną wynikającą z art. 3 pkt 5 uSN w zw. z art. 5 § 1 zd. 2 uSN i art. 6 § 2 uSN i art. 7 § 4, 5, 6 uSN i art. 20 uSN i art. 27 § 1 uSN i art. 28 § 2 zd. 3 uSN i art. 35 § 3 zd. 4 uSN i art. 44 § 11 uSN i art. 47 uSN i art. 48 § 7 uSN i art. 55 § 3 uSN i art. 76 § 1 uSN i art. 98 § 1 i 3 uSN i art. 131 uSN.

16. Mając na uwadze powyższe wątpliwości zasygnalizowane w orzecznictwie i przede wszystkim w szeroko opisanej w pkt 28-25 publikacji prof. W. Wróbla, Sąd uznał, że przed skierowaniem sprawy na rozprawę ma obowiązek zbadania okoliczności podniesionych w pytaniu prawnym. Jedynym podmiotem uprawnionym do udzielenia odpowiedzi na te pytania jest Trybunał Konstytucyjny – wbrew wyraźnej usurpacji podjętej przez Sąd Najwyższy w judykatach opisanych ww pkt 26-27.

17. W ramach rozstrzygnięcia pytania prawnego przez Trybunał Konstytucyjny konieczne jest istnienie ścisłego związku między odpowiedzią Trybunału na pytanie prawne (ostatecznym orzeczeniem afirmatywnym albo negatoryjnym), a rozstrzygnięciem sprawy toczącej się przed sądem, który postawił pytanie prawne. W tym sensie pytanie prawne ma charakter konkretny (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 czerwca 2008 r., sygn. P 8/07, OTK ZU. A 2008/5/84). Taki związek w niniejszej sprawie niewątpliwie występuje.

18. Pojęcie ścisłego związku z rozstrzyganą sprawą oznacza, że „zależność między sprawą toczącą się przed sądem a pytaniem prawnym powinna polegać na tym, że rozstrzygnięcie sądu pytającego będzie inne w sytuacji rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny o niekonstytucyjności takiego przepisu” (J. Trzcziński, M. Wiącek, Uwagi do art. 193 Konstytucji RP, w: L. Garlicki [red.] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2007, s. 11).

19. Pytanie prawne dotyczy kwestii zasadniczej dla postępowania. Zakwestionowanie statusu Izby Dyscyplinarnej poprzez uznanie, że nie stanowi ona sądu w rozumieniu art. 175 ust. 1 KRP albo, że stanowi sąd wyjątkowy w

rozumieniu art. 175 ust. 2 KRP nie pozwoli żadnemu składowi tej Izby na merytoryczne rozpoznanie sprawy i będzie obligowało do przekazania jej innym jednostkom organizacyjnym Sądu Najwyższego.

20. Nie można też wykluczyć, że – w zależności od treści orzeczenia Trybunału i ewentualnego zakwestionowania przez Trybunał konkretnych przepisów, orzeczenie Trybunału może też stanowić asumpt do zmiany przepisów lub ich eliminacji (również mocą wyroku Trybunału), co w konkretnych okolicznościach może prowadzić do sanowania umocowania Izby Dyscyplinarnej jako sądu.

21. W razie uznania przez Trybunał Konstytucyjny zgodności zaskarżonych przepisów ze wskazanymi normami aktów prawnych wyższego rzędu obowiązkiem Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej będzie podjęcie w sprawie czynności procesowych zmierzających do rozpoznania odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla okręgu regionalnego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia października 2019 r. (sygn. akt).

22. Okoliczności te świadczą o tym, że mamy do czynienia z zagadnieniem prawnym, które realnie wiąże się z rozpatrywaną sprawą. Udzielenie więc odpowiedzi na pytanie prawne dot. zgodności wskazanej normy prawnej z art. 175 ust. 1 i 2 KRP w zakresie przedstawionym w pytaniu prawnym będzie miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

IV. Wzorce kontroli

23. Art. 175 ust. 1 Konstytucji

„Wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe”.

Przepis art. 175 ust. 1 Konstytucji przesądza o tym, że wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne i sądy wojskowe. Jest konsekwencją i rozwinięciem wysłowionej w art. 10 Konstytucji zasady podziału władz. Wynika z niego zasada monopolu sądów w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Poza tym sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1). Tym samym wymiar sprawiedliwości stanowi działalność państwa polegającą na sądzeniu, czyli wiążącym rozstrzygnięciu sporów o prawo, w których przynajmniej jedną ze stron jest jednostka lub inny podmiot podobny.

Wymiar sprawiedliwości sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe, a wyłączność sądów w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości rodzi konieczność zagwarantowania sądowego rozstrzygnięcia każdej sprawy, której przedmiotem jest spór o prawo, zaś stroną sporu jest jednostka lub inny podmiot podobny (wyrok TK z 13 marca 2012 r., P 39/10, OTKA 2012, nr 3, poz. 26). Natomiast sprawą jest "każda sytuacja" kiedy pojawia się konieczność rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu w relacji z innym równorzędnym podmiotem lub relacji z władzą publiczną, a jednocześnie natura danych stosunków prawnych wyklucza arbitralność rozstrzygnięcia o sytuacji prawnej (wyrok TK z 24 października 2007 r., SK 7/06, Dz.U. 2007, Nr 4, poz. 1482). Z kolei treścią zasady niezawisłości sędziowskiej jest stworzenie sędziemu takiej sytuacji, by podczas wykonywania swoich czynności mógł podejmować decyzje bezstronne, w sposób zgodny z własnym sumieniem i zabezpieczony od wszelkich bezpośrednich bądź pośrednich nacisków zewnętrznych (tak też wyrok TK z 8 listopada 2016 r., P 126/15, OTK-A 2016, poz. 89). Ponadto celem niezawisłości sędziowskiej jest zapewnienie należytego funkcjonowania sądownictwa, a przez to ustanowienie proceduralnych gwarancji ochrony praw i wolności jednostki, mimo że bezpośrednią treścią art. 178 ust. 1

Konstytucji jest sformułowanie zasady ustrojowej, określającej sposób wykonywania funkcji sędziego, a nie prawa podmiotowego uczestników procedury sądowej (postanowienie TK z 26 marca 2014 r., OTK-A 2013, nr 3, poz. 36).

24. Art. 175 ust. 2 Konstytucji

„Sąd wyjątkowy lub tryb doraźny może być ustanowiony tylko na czas wojny”.

Przepis ten formułuje zakaz ustanawiania w innym czasie niż czas wojny sądów wyjątkowych i trybu doraźnego. W najszerszym rozumieniu tego terminu sądem wyjątkowym jest każdy sąd, który nie jest sądem „zwykłym”, a więc tym przewidzianym w art. 175 ust. 1 Konstytucji. Zakaz powoływania sądów wyjątkowych zawarty w art. 175 ust. 1 Konstytucji byłby więc uzupełnieniem zakazu wywodzonego z wyliczenia zawartego treści art. 175 ust. 1 Konstytucji (traktowanego jako wyliczenie zamknięte), z ograniczeniem tego zakazu do okresu pokoju (*W. Wróbel, Izba Dyscyplinarna jako sąd wyjątkowy w rozumieniu art. 175 ust. 2 Konstytucji, Palestra 2019 nr 1, s. 19*).

„Zakaz tworzenia sądów wyjątkowych, poza nadzwyczajnym okresem wojny, nie jest trudno uzasadnić. Utworzenie sądu działającego poza konstytucyjnymi strukturami sądownictwa niesie za sobą niebezpieczeństwo politycznego wykorzystania przez podmiot tworzący taki sąd. Sąd wyjątkowy stanowi także zagrożenie dla realizacji zasady sądu właściwego w rozumieniu art. 45 Konstytucji. Należy ponadto mieć na uwadze fakt, że przewidziane w Konstytucji struktury sądownictwa tworzą wewnętrzne mechanizmy organizacyjne gwarantujące niezależność sądów i niezawisłość sędziów. Tworzenie i funkcjonowanie sądu wyjątkowego (specjalnego) poza tymi strukturami owych gwarancji jest pozbawione. Takie wyodrębnienie daje także ustawodawcy (lub władzy wykonawczej) znacznie większe możliwości arbitralnego decydowania o zakresie rozpoznawanych spraw i trybie postępowania¹⁵. Wydzielony z powszechnej struktury organizacyjnej sądów wskazanych w art. 175 ust. 1

Konstytucji sąd wyjątkowy bardzo łatwo może być uzależniony od władzy wykonawczej, choćby poprzez decyzje finansowe czy administracyjne” (*W. Wróbel, ibidem, s. 21-22*).

VI Problem konstytucyjny i analiza zgodności

25. W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy – wobec wyraźnej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, w szczególności wyrażonego w uchwale BSA I- 4110-1/20 – powziął wątpliwości co do konstytucyjności poddanego kontroli unormowania.

26. W pierwszej kolejności należy ponownie podkreślić, że w ostatnich latach wykształciła się linia orzecznicza, w szczególności Sądu Najwyższego, która sprowadza się do uznania, że Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu art. 175 ust. 1 KRP, ale że należy go traktować jako sąd wyjątkowy, którego działanie w czasie innym niż czas wojny jest zabronione mocą art. 175 ust. 2 KRP. W szczególności w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020 (pkt 44 i 54) twierdzi się, że „w odniesieniu do sędziów Izby Dyscyplinarnej zachodzą dodatkowe okoliczności potwierdzające tezę o braku możliwości dochowania przez sąd orzekający z ich udziałem standardu niezawisłości i bezstronności. Okoliczności te dotyczą bezpośrednio organizacji, ustroju i sposobu powołania tej Izby oraz jej wyodrębnienia z Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy w składzie połączonych Izb Cywilnej, Karnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podziela w tym zakresie w pełni ocenę prawną oraz jej uzasadnienie wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie III PO 7/18, zgodnie z którą, Izba Dyscyplinarna powołana w Sądzie Najwyższym ustawą o SN z 2017 r. strukturalnie nie spełnia cech niezawisłego sądu w rozumieniu art. 47 KPP oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także art. 6 ust. 1 EKOPCz, i ma charakter sądu wyjątkowego, którego

ustanowienie - na mocy art. 175 ust. 2 Konstytucji RP - jest zakazane w czasie pokoju. Już choćby z tego powodu orzeczenia wydane przez składy sędziowskie działające w ramach Izby Dyscyplinarnej nie mają charakteru orzeczeń wydanych przez należycie obsadzony sąd.” (pkt 44 uzasadnienia uchwały). „[...] Organ ten [Izba Dyscyplinarna w Sądzie Najwyższym] od początku miał charakter sądu wyjątkowego, którego powołanie i funkcjonowanie w czasie pokoju jest zakazane na mocy art. 175 ust. 2 Konstytucji RP. Izba Dyscyplinarna nie spełnia także kryteriów sądu niezawisłego wskazanych w art. 47 KPP i art. 6 ust. 1 EKOPCz. W tej sytuacji orzeczenia wydane z udziałem sędziów Izby Dyscyplinarnej nie zasługują na ochronę, nie są bowiem objęte zasadą zaufania. Stwierdzenie to nie dotyczy oczywiście orzeczeń sądów dyscyplinarnych działających w ramach sądownictwa powszechnego.” (pkt 54 uzasadnienia uchwały).

27. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18 (pkt 73) stwierdza się, że „[...] Izbie tej zagwarantowano szeroką autonomię i specjalny status jako sądu wyjątkowego, który może być utworzony jedynie na czas wojny, a który tylko pozornie (przez nazwę) jest elementem struktury Sądu Najwyższego. Ten problem szczegółowo opisano w doktrynie (zob. W. Wróbel: Izba Dyscyplinarna jako sąd wyjątkowy w rozumieniu art. 175 ust. 2 Konstytucji, *Palestra* 2019 nr 1, s. 17-35).”

28. Publikacja, do której odsyła ten ostatni judykant – artykuł prof. W. Wróbla (który jednocześnie jako sędzia Sądu Najwyższego był jednym z dwóch sprawozdawców sprawy BSA I-4110-1/2020) pt. „Izba Dyscyplinarna jako sąd wyjątkowy w rozumieniu art. 175 ust. 2 Konstytucji” został opublikowany w periodyku „*Palestra*” w roku 2019 w numerze 1. Mimo, że jest to jeden z nielicznych głosów w doktrynie poświęconych tematyce sądu wyjątkowego i Izby Dyscyplinarnej, publikacja ta stała się nieomal wyrocznią dla kolejnych judykantów dotyczących tych kwestii. Wskazać wystarczy na cytowaną wyżej uchwałę BSA I-4110-1/2020, gdzie, stawiając tezę, że Izba Dyscyplinarna jest sądem wyjątkowym, odsyła się do wyroku w sprawie III PO 7/18, a z kolei w

sprawie III PO 7/18 uzasadnienie tej samej tezy sprowadza się do odesłania od artykułu prof. W. Wróbla. Stąd wymagają przybliżenia tezy tej publikacji.

29. Prof. W. Wróbel stawia tezę, że cechą sądu wyjątkowego jest „odrębność organizacyjna, autonomia w stosunku do innych sądów, specyficzny sposób powołania sędziów takiego sądu, szczególny zakres rozpoznawanych spraw – zarówno pod względem czasowym, podmiotowym, jak i przedmiotowym oraz specyficzna procedura” (s.17), a Izba Dyscyplinarna wszystkie te cechy spełnia, „mimo nominalnego włączenia jej w strukturę Sądu Najwyższego. W związku z tym powstają zasadnicze wątpliwości, czy orzeczenia wydawane przez tę izbę mają charakter orzeczeń sądowych w rozumieniu konstytucyjnym” (s.17).

30. Autor wskazuje na ustawową konstrukcję Izby Dyscyplinarnej, która „czyni Prezesa tej izby organem niezależnym od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, i to także w stosunkach zewnętrznych. Taką szczególną kompetencją Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest coroczne składanie Sejmowi, Senatowi, Prezydentowi oraz Krajowej Radzie Sądownictwa informacji o działalności Sądu Najwyższego oraz stwierdzonych w związku z nią istotnych problemach, „w tym wynikających z orzecznictwa”. Informacja ta dotyczy działalności wszystkich izb, poza Izbą Dyscyplinarną. W tym zakresie swoją własną informację przedstawia Prezes kierujący tą izbą, którą to informację, na zasadzie autonomicznej, jedynie dołącza się do informacji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego” (s.24).

31. Na niezależność Prezesa Izby Dyscyplinarnej od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wskazywać mają też kompetencje w zakresie:

- „przedstawiania właściwym organom uwag o stwierdzonych nieprawidłowościach lub lukach w prawie, których usunięcie jest niezbędne dla zapewnienia praworządności, sprawiedliwości społecznej i spójności systemu prawnego RP. Także i w tym przypadku Prezes Izby Dyscyplinarnej otrzymał niezależną, autonomiczną kompetencję do występowania z takimi uwagami, bez

względu na stanowisko w tym zakresie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.”
(s.24)

- reprezentowania Sądu Najwyższego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym czy w pracach komisji sejmowych lub senackich (s.24)
- rozstrzygania co do właściwości owej izby w zakresie spraw przekazywanych do lub z izby (art. 28 § 2 ustawy o SN), (s.24).

Ponadto Autor wskazuje na inne cechy autonomii Izby Dyscyplinarnej:

- odrębny budżet Izby Dyscyplinarnej, którego projekt jest uchwalany przez zgromadzenie sędziów Izby Dyscyplinarnej, a następnie tylko technicznie dołączany do projektu przygotowanego przez Pierwszego Prezesa SN dla Sądu Najwyższego, s. 25
- wykonywanie tego budżetu w Izbie Dyscyplinarnej odbywa się niezależnie w stosunku do Sądu Najwyższego, s. 25
- Prezesowi tej izby przysługują uprawnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych, a wszelkie przeniesienia wydatków, które miałyby skutkować zmniejszeniem budżetu Izby Dyscyplinarnej, wymagają zgody Prezesa Izby Dyscyplinarnej, s.25
- istnienie odrębnej kancelarii Prezesa Izby Dyscyplinarnej, której regulamin określa Prezes tej izby, a nie Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, s. 25
- możliwość powołania rzecznika prasowego Izby Dyscyplinarnej, s .25
- wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy wobec osób wykonujących czynności służbowe w kancelarii Prezesa Izby Dyscyplinarnej przez Prezes tej izby lub upoważnioną przez niego osobę, s .25
- wyodrębnienie przepisów dotyczących Izby Dyscyplinarnej w ramach Regulaminu Sądu Najwyższego, s. 25-26
- uprawnienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w stosunku do Izby Dyscyplinarnej w zakresie powoływania i odwoływania przewodniczących wydziałów w tej izbie, opiniowania oświadczeń woli dalszego pełnienia urzędu przez sędziów tej izby, którzy ukończyli 65. rok życia, wykonywania czynności

w zakresie powoływania ławników w Izbie Dyscyplinarnej, opiniowania ogłoszenia liczby wolnych stanowisk sędziego w Izbie Dyscyplinarnej, przenoszenia sędziów Izby Dyscyplinarnej za ich zgodą do orzekania w innej izbie, występowania z wnioskiem do Ministra Sprawiedliwości o delegowanie sędziego sądu powszechnego do orzekania w Izbie Dyscyplinarnej lub do wykonywania funkcji asystenta sędziego lub innych czynności czy też kierowania sędziów Izby Dyscyplinarnej na badania lekarskie (zob. art. 20 ustawy o SN), s. 26)

- konieczność porozumienia z Prezesem Izby Dyscyplinarnej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie realizacji uprawnienia natychmiastowego zwolnienia sędziego Izby Dyscyplinarnej zatrzymanego na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa oraz fakt, iż o zatrzymaniu sędziego tej izby zawiadamia się także Prezesa Izby Dyscyplinarnej (s.26),

32. Ponadto Autor wskazuje, że „właściwość rzeczowa Izby Dyscyplinarnej została określona w sposób szczególny – izba ta stała się sądem orzekającym w pierwszej instancji w sprawach dyscyplinarnych sędziów Sądu Najwyższego, w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczących sędziów Sądu Najwyższego, w sprawach z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku. Jednocześnie izba ta jest organem sądowym, który rozpoznaje w pierwszej – i jedynej – instancji odwołania od rozstrzygnięć organów korporacyjnych dotyczących spraw dyscyplinarnych adwokatów, radców prawnych, notariuszy, sędziów sądów powszechnych, sędziów sądów wojskowych, prokuratorów IPN, prokuratorów oraz komorników sądowych (a także asesorów, referendarzy czy aplikantów występujących w stosownych ustawach dotyczących tych zawodów prawniczych). Należy mieć na uwadze, że te kompetencje Izby Dyscyplinarnej co do zasady nie mają nic wspólnego z funkcją Sądu Najwyższego, jaką jest nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych.” (s. 26).

33. Autor dopatruje też cech wyjątkowości w rzekomo szczególnym sposobie powołania sędziów do Izby Dyscyplinarnej. „Powołanie danej osoby na stanowisko sędziego w Izbie Dyscyplinarnej następuje konkretnie do tej izby, a nie ogólnie do Sądu Najwyższego. Konkursy ogłaszane są na wolne miejsca nie w Sądzie Najwyższym jako całości, ale konkretnie do Izby Dyscyplinarnej (podobnie jak do pozostałych izb). Nie ma możliwości, by doszło do przeniesienia sędziego z innej izby do Izby Dyscyplinarnej bez zgody Prezesa tej izby – szczególną regulację zawiera w tym względzie art. 131 ustawy, wprowadzając blokadę obejmowania urzędu w Izbie Dyscyplinarnej przez dotychczasowych sędziów SN, wyłączając przepisy ogólne. Przeniesienie do tej izby (do czasu obsadzenia wszystkich miejsc) może nastąpić wyłącznie za zgodą Prezesa Izby Dyscyplinarnej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze powołania przez Prezydenta RP.” (s. 27)

34. Wreszcie Autor wskazuje na odrębność proceduralną między postępowaniami toczonymi w Izbie Dyscyplinarnej w stosunku do ogólnych norm postępowania karnego. Dopatruje się w tym postępowaniu cech inkwizycyjności, skoro „żądanie podjęcia czynności wyjaśniających może do Rzecznika Dyscyplinarnego skierować Prezes Izby Dyscyplinarnej” (s.28). Ponadto Autor wskazuje na „możliwość wyznaczenia przez Prezydenta RP Nadzwyczajnego Rzecznika Dyscyplinarnego do prowadzenia określonej sprawy sędziego Sądu Najwyższego” (s. 29), pozorny charakter dwuinstancyjności postępowań toczonych przed Izbą Dyscyplinarną (s. 29), udział ławników w składach orzekających (s.29), fakt, że kompetencją Izby Dyscyplinarnej objęto „konkretne czyny popełnione przed ustanowieniem tej izby” (s. 29) i że orzeczenia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego „nie mogą być przedmiotem kasacji ani innego środka zaskarżenia” (s.33).

35. Konkludując prof. W.Wróbel stwierdza, że „wskazane powyżej cechy Izby Dyscyplinarnej nakazują zakwalifikować ją jako sąd wyjątkowy w rozumieniu art. 175 ust. 2 Konstytucji lub co najmniej jako organ sądowy nieprzewidziany w

art. 175 ust. 1 Konstytucji RP, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że przekazanie temu organowi uprawnień z zakresu wymiaru sprawiedliwości w sprawach dyscyplinarnych oraz innych sprawach dotyczących statusu sędziów Sądu Najwyższego stanowi jednoznaczne naruszenie Konstytucji” (s.29).

36. Podkreślić jednak trzeba, że istnieją też poważne argumenty przemawiające przeciwko tezie, że Izba Dyscyplinarna nie jest sądem albo że jest sądem wyjątkowym.

37. Wskazać należy, że uzasadnienie projektu ustawy o Sądzie Najwyższym postuluje uporządkowanie i utworzenie „czytelniejszej struktury kontroli instancyjnej orzecznictwa dyscyplinarnego poprzez organizacyjne wyodrębnienie w Sądzie Najwyższym służącej temu celowi Izby. Pozwoli to na zapewnienie lepszej organizacji i zwiększenie skuteczności rozpatrywania spraw dyscyplinarnych zawodów zaufania publicznego, które mają istotne znaczenie dla autorytetu tych zawodów, w tym również zawodów prawniczych, jak też dla wymiaru sprawiedliwości w ogólności. Wyodrębnienie oddzielnej Izby Sądu Najwyższego, dedykowanej do rozpatrywania spraw dyscyplinarnych, spowoduje zwiększenie przejrzystości oraz dostępności tego postępowania dla społeczeństwa. Wyodrębnienie Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego powinno skutkować również zwiększeniem jakości orzecznictwa dyscyplinarnego, jak również wyspecjalizowaniem poszczególnych sędziów w tej dziedzinie normatywnej [...] Rozwiązania dotyczące Izby Dyscyplinarnej mają na celu przyznanie jej pewnej samodzielności w ramach struktury Sądu Najwyższego, tak, aby w sposób niezakłócony mogła realizować swoje zadania, od których w dużej mierze zależy poziom zaufania obywateli do władzy sądowniczej. Jednocześnie jednak zamierzeniem projektodawcy jest utrzymanie odpowiednich proporcji tej autonomii, tak, aby nie było wątpliwości, że Izba Dyscyplinarna jest częścią Sądu Najwyższego. Potwierdza to przede wszystkim taki sam status sędziów zajmujących stanowiska w Izbie Dyscyplinarnej i sędziów orzekających w innych izbach Sądu Najwyższego”.

38. Podobnie twierdzi K.Szczucki: „Regulacja zawarta w art. 20 ustawy o SN wpisuje się w ogólne założenie ustawodawcy polegające na nadaniu Izbie Dyscyplinarnej szczególnego statusu przejawiającego się w jej autonomii. Przepisy ustawy są w tym zakresie próbą pogodzenia dwóch dążeń: tj. wyposażenia Izby Dyscyplinarnej w daleko idącą samodzielność, przy jednoczesnym utrzymaniu jej w strukturze Sądu Najwyższego. Izba Dyscyplinarna nie ma być zatem odrębnym sądem, tylko częścią Sądu Najwyższego, niemniej – ze względu na specyfikę swojej właściwości rzeczowej – ulokowanym niejako obok pozostałych struktur Sądu Najwyższego” (K.Szczucki, *Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, Warszawa 2018, s. 161).

39. Potrzebę zwiększenia istniejącej odrębności postulowała zresztą także Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego prof. Małgorzata Gersdorf, przedstawiając w listopadzie 2017 roku projekt zmian w ustawie o Sądzie Najwyższym, również przewidujący powstanie Izby Dyscyplinarnej, która miałaby orzekać w I i II instancji (<http://www.sn.pl/aktualnosci/SitePages/Wydarzenia.aspx?ItemSID=343-292d9931-9fa5-4b04-8516-5c932ff6bdf2&ListName=Wydarzenia&rok=2017>).

40. W takim wypadku konieczność powołania Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami tej Izby jest naturalną konsekwencją jej stworzenia, a pewna jego niezależność od Pierwszego Prezesa jest przejawem wzmocnionej niezawisłości wewnętrznej, uzasadnionej choćby faktem, iż Izba Dyscyplinarna jest właściwa, zgodnie z art. 27 § 1 uSN, do rozpoznawania spraw sędziów Sądu Najwyższego – dyscyplinarnych, z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych oraz przeniesienia ich w stan spoczynku, zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji. Zapewnieniu określonego w art. 78 Konstytucji wymogu dwuinstancyjności postępowania służy ustawowe wyodrębnienie dwóch wydziałów funkcjonujących w ramach tej izby (art. 27 § 2-4 uSN). Konieczność zatem zapewnienia zwiększonej niezależności i niezawisłości sędziów Izby Dyscyplinarnej względem pozostałych sędziów Sądu Najwyższego jawi się jako

oczywista. Temu celowi (aczkolwiek, jak się wydaje, w aspekcie zewnętrznym), służy także przewidziany w art. 44 § 11 uSN, zakaz pozostawania sędziów Izby Dyscyplinarnej w innym stosunku służbowym lub podejmowania dodatkowego zatrudnienia lub innego zajęcia, obowiązujący sędziów pozostałych izb w dużo łagodniejszej postaci.

41. Również publikacja prof. W.Wróbla, mimo że potraktowana przez kolejne składy Sądu Najwyższego jak prawda objawiona, zawiera kilka błędów.

42. Otóż Izba Dyscyplinarna nie „rozpoznaje w pierwszej – i jedynej – instancji odwołania od rozstrzygnięć organów korporacyjnych dotyczących spraw dyscyplinarnych adwokatów, radców prawnych, notariuszy, sędziów sądów powszechnych, sędziów sądów wojskowych, prokuratorów IPN, prokuratorów oraz komorników sądowych (a także asesorów, referendarzy czy aplikantów występujących w stosownych ustawach dotyczących tych zawodów prawniczych)” (op. cit., str. 26). Izba ta bowiem w ogóle nie rozpoznaje odwołań od rozstrzygnięć organów korporacyjnych dotyczących spraw dyscyplinarnych adwokatów, radców prawnych, notariuszy oraz komorników sądowych, a także asesorów, referendarzy czy aplikantów występujących w stosownych ustawach dotyczących tych zawodów prawniczych. Tam, gdzie rozpoznaje odwołania od orzeczeń dyscyplinarnych lub uchwał w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów sądów powszechnych, sędziów sądów wojskowych, prokuratorów IPN, prokuratorów (oraz asesorów sędziowskich i prokuratorskich), czyni to jako sąd II instancji, a sądami I instancji są dyscyplinarne sądy korporacyjne. W wyjątkowych przypadkach, gdy przewinienie dyscyplinarne zarzucono sędziemu Sądu Najwyższego lub wyczerpuje ono jednocześnie znamiona czynu zabronionego, sprawę w obu instancjach rozpoznaje się zgodnie z art. 27 § 1 pkt 1 ppkt b), § 2, § 3 pkt 2 i § 4 pkt 1 uSN w Izbie Dyscyplinarnej – w ramach ustawowo wyodrębnionych dla zapewnienia wymogu dwuinstancyjnego postępowania dwóch wydziałach. Rozpoznawanie przez Sąd Najwyższy kasacji od orzeczeń korporacyjnych sądów

dyscyplinarnych, czy odwołań od orzeczeń sądów dyscyplinarnych dla sędziów, nie jest żadnym novum, ale instytucjonalnie jest od lat zakorzenione w systemie sądownictwa dyscyplinarnego.

43. Nieporozumieniem są tezy wspomnianej publikacji dotyczące powoływania sędziów Sądu Najwyższego (op. cit., str. 27). Otóż następują one nie do Izby, a każdorazowo sędzia jest powoływany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Jedynie na etapie zgłaszania się do konkursu, kandydat wskazuje izbę, w której znajduje się wolne stanowisko sędziowskie, o które się ubiega, przy czym dotyczy to kandydatów do wszystkich izb. Podobnie zresztą proces zgłaszania się kandydatów do Sądu Najwyższego przedstawiał się w minionych latach – do konkretnej, wybranej przez kandydata izby. Kierując się zatem logiką zawartą w publikacji, wszystkie izby Sądu Najwyższego spełniają „w sposób kanoniczny kryterium szczególnego sposobu powołania do sądu wyjątkowego”.

44. Podobnie nieprawdziwe są także tezy dotyczące „fundamentalnej odrębności proceduralnej” (op. cit., str. 28) w tej izbie Sądu Najwyższego. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do jej formułowania, w tym także oceny o inkwizycyjności postępowania. Otóż zasadniczo sądami dyscyplinarnymi są sądy korporacyjne – na podst. art. 110 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (t. jedn. Dz. U. 2019, poz. 52) i art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (t. jedn. Dz. U. 2017, poz. 1767). To do nich zatem trafią ewentualne zażalenia na umorzenie postępowania dyscyplinarnego przez właściwego rzecznika. Wyjątkiem w tej sytuacji mogą być jedynie przewinienia dyscyplinarne wyczerpujące znamiona czynów zabronionych oraz te popełnione przez sędziów Sądu Najwyższego. Analogiczne wszak rozwiązanie – to jest żądanie wszczęcia postępowania wyjaśniającego/dyscyplinarnego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a następnie Jego ewentualny udział w posiedzeniu rozpoznającym środek odwoławczy od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania oraz po uchyleniu tej decyzji, w składzie rozpoznającym sprawę

dyscyplinarną – było możliwe także na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów (por. art. 53 i 56 ustawy z dnia 23 listopada 2002 roku o Sądzie Najwyższym) z tą różnicą, iż w składzie orzekającym nie mógł brać udziału Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, który jednak przewodniczył z urzędu posiedzeniu kolegium, na którym ustalany był skład orzekający (art. 19 § 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 roku o Sądzie Najwyższym), a także był Przewodniczącym sądu dyscyplinarnego (§ 3 ust. 1 pkt 11 Uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego w Sprawie Regulaminu Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2003 roku). Wydaje się przy tym, iż jeśli na mocy obecnie obowiązujących przepisów, w sytuacji, w której w składzie orzekającym, ustalonym wszak zgodnie z kolejnością alfabetyczną sędziów znalazłby się Prezes Sądu Najwyższego, który wcześniej żądał wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, winien on złożyć wniosek o wyłączenie go od rozpoznania takiej sprawy, zgodnie z art. 41 § 1 K.p.k.

45. Nie można też zgodzić się z twierdzeniem prof. W. Wróbla, że orzeczenia wydawane w Izbie Dyscyplinarnej działającej w I instancji nie podlegają żadnej kontroli (op. cit., str. 28-29). Takie stwierdzenie jest sprzeczne z art. 27 § 4 pkt 1 uSN, zgodnie z którym Wydział Drugi tej izby rozpoznaje odwołania od orzeczeń sądów dyscyplinarnych pierwszej instancji w sprawach sędziów i prokuratorów oraz postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku, w tym także zapadających w Wydziale Pierwszym tej izby.

46. Odnosząc się do wskazania, iż kompetencją Izby Dyscyplinarnej objęto „konkretne czyny popełnione przed ustanowieniem tej izby” (op. cit., str. 29), należy wskazać na treść art. 122 uSN, zgodnie z którym z chwilą wejścia w życie ustawy postępowania dyscyplinarne toczą się nadal według przepisów dotychczasowych do zakończenia sprawy w danej instancji lub zakończenia postępowania wyjaśniającego. Chwywanie zaś przez przepisy proceduralne, z jakimi tutaj mamy niewątpliwie do czynienia, sprawy „w lot”, jest powszechną praktyką stosowaną przez ustawodawcę (por. W. Grzeszczyk, Komentarz do

ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego [w:] Kodeks postępowania karnego, wyd. X, dostęp Lex/2019, z przywołanym tam orzecnictwem i dalszymi publikacjami). Kwestię zaś zastosowania przepisów o charakterze materialnym do przewinień dyscyplinarnych popełnionych przed wejściem w życie tej ustawy reguluje treść art. 4 § 1 KK, odpowiednio stosowanego także w postępowaniach dyscyplinarnych.

47. Nieprawdziwe jest wreszcie stwierdzenie, że orzeczenia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego „nie mogą być przedmiotem kasacji ani innego środka zaskarżenia”, niezależnie od powyższych wywodów wspomnieć wystarczy normy zawarte w art. 125 i 126 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 164 i 165 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, które to wprost statuuje prawo określonych podmiotów do wznowienia postępowania, wszak zaliczanego do nadzwyczajnych środków zaskarżenia (tak np. *W. Kozielowicz, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Warszawa 2006, str. 117*). Instytucja kasacji w dyscyplinarnych sprawach sędziowskich była natomiast już niedopuszczalna mocą art. 56 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 roku o Sądzie Najwyższym, od chwili jej wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2003 roku, podobnie jak wobec sędziów sądów powszechnych, na podst. art. 122 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych, która weszła w życie z dniem 1 października 2001 roku.

48. Wreszcie przywołać trzeba argumenty historyczne.

Punktem odniesienia nie są z pewnością działające pod okupacją niemiecką sądy specjalne (Sondergericht), na które powołuje się W. Wróbel w swojej omówionej wyżej publikacji (s.23), ani funkcjonujące po II WŚ sądy specjalne podlegające pod zainstalowaną w Polsce przez Związek Sowiecki władzę PKWN. Były to jednak instytucje ustanowione przez okupantów, obce polskiej tradycji i działające na wątpliwych podstawach prawnych.

W I RP istniały sądy kapturowe powoływane po ziemiach przez sejmiki kapturowe na czas bezkrólewia, kiedy to zawieszały swą działalność wszystkie sądy zwykłe. W Polsce działały również sądy doraźne po I wojnie światowej - na obszarach, które były pod kontrolą rządu w Warszawie kwestia ta została uregulowana dekretem z 2 stycznia 1919 w sprawie wprowadzenia stanu wyjątkowego.

49. Najbardziej spektakularnym przykładem sądów wyjątkowych (specjalnych) były działające w Polsce pod okupacją niemiecką w latach 1939 – 1945 sądy kapturowe Związku Walki Zbrojnej, a następnie Wojskowe Sądy Specjalne powołane rozkazem Komendanta Sił Zbrojnych w Kraju – gen. Grota – Roweckiego z dnia 26 listopada 1941 r. (zob. *Armia Krajowa w dokumentach. 1939-1945 Tom II, Wydawnictwo Errata, s. 149-153*). Sądy te objęły właściwością wszystkie sprawy o przestępstwa godzące (bezpośrednio) w bezpieczeństwo Sił Zbrojnych w Kraju (art. 1 Statutu Wojskowych Sądów Specjalnych). Sądy te rozpoznawały sprawy w składzie trzyosobowym, bez udziału prokuratora, na niejawnej rozprawie. Należało, „z uwagi na wymagania konspiracji” unikać wzywania oskarżonego i świadków (art. 4 i 5 Statutu). Jeżeli sąd uznawał oskarżonego za winnego „szczególnie niebezpiecznego przestępstwa”, mógł wymierzyć karę śmierci, nawet jeśli „w obowiązujących przepisach przestępstwo nie było zagrożone tą karą”. Wyroki nie podlegały zaskarżeniu, uzasadnienie wyroku pozostawało w aktach do wyłącznej wiadomości członków sądu i Głównego Delegata Rządu (art. 6 Statutu).

50. Z prostego porównania regulacji powołanych rozkazem gen. Grota – Roweckiego z dnia 26 listopada 1941 r. Wojskowych Sądów Specjalnych oraz uregulowań dotyczących Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wynika, że nazywanie tej ostatniej sądem wyjątkowym jest nadużyciem. Z uwagi jednak na zaprezentowaną wyżej linię orzecniczą, co istotne powiązaną z ostentacyjnym ignorowaniem przez Sąd Najwyższy Trybunału Konstytucyjnego, niniejszy skład Sądu Najwyższego jest zmuszony do zadania pytania prawnego, które

doprowadzi do przetestowania zgodności kwestionowanych przepisów z Konstytucją.

51. Stanowienie oraz weryfikacja już ustanowionego prawa nie mogą bowiem odbywać się drogą publicznie formułowanych wątpliwości, ani drogą też formułowanych w uzasadnieniach orzeczeń sądowych. W państwie prawa, działającym na podstawie i w jego granicach, zgodnie z art. 2 i 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, działania te muszą następować w sposób opisany w jej Rozdziale VIII, tj. weryfikacja zgodności prawa krajowego lub europejskiego z ustawą zasadniczą, stanowiącą najwyższe prawo obowiązujące w Polsce, stanowi wyłączną kompetencję organu do tego powołanego – Trybunału Konstytucyjnego.

VIII Zagadnienia końcowe

52. Sąd Najwyższy uznał za celowe zgłosić udział w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym i wyznaczyć przedstawiciela Sądu Najwyższego w tym postępowaniu na podstawie art. 42 pkt 4 i art. 43 ust. 2 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w osobie Sędziego Sądu Najwyższego Konrada Wytrykowskiego.

53. Zgodnie z art. 22 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, a w szczególności jeżeli nie można ująć oskarżonego albo nie może on brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że "za przykład przeszkody natury prawnej podaje się skierowanie do TK na podstawie art. 193 Konstytucji RP pytania prawnego co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją RP, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na to pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się

przed sądem, jeśli tylko istnieją podstawy do przyjęcia, że wyczekiwanie na rozstrzygnięcie TK będzie długotrwałe (zob. Z. Gostyński, *Nowe podstawy zawieszenia*, s. 228, J. Skorupka, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Legalis 2019*). Na marginesie należy wskazać, że wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym nie zawsze będzie uniemożliwiać prowadzenie postępowania, co ma istotny wpływ na inne toczące się w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego sprawy.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Najwyższego zaistniała w niniejszej sprawie przesłanka do zawieszenia postępowania na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze.

STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Karolina Majewska